

Împărăteasa Lunii

Weina Dai Randel

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

ANUL 649 D.H.
AL DOUĂZECI ȘI TREILEA AN
DE PACE AL DOMNIEI
ÎMPĂRATULUI TAIZONG
SFÂRȘIT DE PRIMĂVARĂ

Oare o să moară în noaptea asta?

Gândul mi-a trecut prin minte în timp ce atingeam o pată maronie de pe bărbia Împăratului Taizong. N-a răspuns, nici măcar cu o mișcare a buzelor sau cu o clipire. Zăcea cu gura deschisă, cu privirea pironită în tavan. Partea dreaptă a feței era doar piele căzută, iar ochiul stâng îi era încețoșat, precum marmura prin care lumina lumânărilor nu izbutește să treacă. Din când în când, parcă se vedea o sclipire în el, ca și cum curajul lui de altădată s-ar fi chinuit să prindă viață din nou, să iasă la suprafață, să se opună sorții care îl învinsese, dar sclipirea aceea aducea, mai degrabă, cu un pește într-un iaz tulbure. Era acolo, înota, dar nu ieșea la suprafață, nici măcar pentru o gură de aer. Nu mă vedea. Mi-am dat seama că nu mai era ca altădată, un vârtej de mânie și voință. Acum era doar un sac de piele lăsată, învelișul unei vanități închipuite.

Mi-am îndreptat spatele și am simțit o durere ascuțită. De cât timp stăteam îngenucheată lângă patul lui, privindu-l? Nu-mi mai aminteam. Toate îl îngrijiserăm – Talentatele, Grațiile și Frumusețile, cele care cândva împărțiserăm patul cu Maiestatea Sa – în ultimele

zece luni. În fiecare zi îl hrăneam, îl spălam – pentru că își pierduse de mult puterea de a-și ține trupul în frâu – și îl vegheam cu atenție, ascultându-i fiecare respirație greoaie și fiecare gemăt.

Anul trecut, când dăduse de veste că Pheasant¹ o să devină moștenitorul lui, suveranul era deja bolnav, iar câteva zile mai târziu se prăbușise, scuturat de mâna nevăzută ce-l chinuse în toți acești ani. Zvârcolindu-se, cu spumă albă țâșnindu-i din gură, a căzut de pe targă, în drum spre dormitor, și de atunci nu s-a mai trezit.

Apa a picurat în clepsidra de lângă mine. Ora nouă. Unde erau? Trebuiau să se grăbească... M-am ridicat, mi-am aranjat cocul complicat, pe care, în sfârșit, reușisem să învăț să-l fac. Câteva șuvițe îmi căzuseră pe umeri, iar cocul lejer care ar fi trebuit să rămână în vârful capului alunecase spre urechea dreaptă. Îmi doream să mă pot aranja un pic, să devin mai atrăgătoare, dar nu aveam voie să părăsim încăperea. Medicii ne porunciseră, mie și celorlalte Talentate, să stăm tot timpul cu monarhul. Așa că nu mai făcusem baie de vreo două luni, nici nu mă uitasem într-o oglindă din bronz și nici nu -mi mai dădusem cu crema albă de față. Îmi simțeam greu și neplăcut părul cândva mătășos și parfumat, iar rochia verde de pe mine devenise maronie, pătată cu leacuri din plante.

Gândul m-a îmboldit din nou. M-am uitat spre el. Dacă murea în noaptea aceea? Ce se va întâmpla cu mine și cu celelalte femei care erau în slujba lui? Mi-am alungat repede gândurile. Nu trebuia să îmi pun astfel de întrebări, era o trădare să mă gândesc că Maiestatea Sa era un biet muritor.

Dar toate femeile cu titluri nobiliare din Curtea Interioară trebuie să se fi gândit la soarta lor în aceste luni, de când el zăcea nemișcat. La urma urmei, era o lege nescrisă ca noi, femeile Împăratului Taizong, să nu simțim niciodată căldura brațelor altui bărbat, după moartea lui. Probabil că se făcuse deja un plan pentru noi. Chiar dacă

nimeni nu vorbea deschis despre asta, chiar dacă doamnele se adunau în fiecare dimineață în curte, șușotind, cu ochii umeziți de lacrimi.

Aș fi vrut să-i aud pe Duce și pe Secretar, dregătorii cu cele mai înalte ranguri, când au venit să îl viziteze pe împărat. Dar avuseseră prea multe lucruri importante de vorbit și nu ne băgaseră în seamă. Și Pheasant... Și el fusese prea ocupat și încă nu apucasem să îl întreb care o să fie soarta noastră.

Dar, oricare era planul în privința noastră, știam că un lucru era sigur: după moartea împăratului, Pheasant – Pheasant al meu! – o să conducă imperiul. El va avea grijă de mine și de viitorul meu. Și îmi promisese... *Împărăteasa Lunii Strălucitoare*, îmi spusese... Cu inima plină de bucurie, m-am uitat spre uși. Pheasant și Ducele ar fi trebuit să vină până acum. Mă întrebam de ce întârziiau.

Afară cădea o burniță ușoară, iar cadența ei plăcută îmi amintea de sunetul pe care-l scot viermii de mătase în timp ce rod frunzele de dud. Era a cincea lună din an, un moment potrivit pentru ploaie. Tânjeam să mă duc afară, să simt picăturile pe față și aerul proaspăt, pentru că dormitorul era învăluit în mirosurile grele de tămâie, de ginseng, mosc, cuișoare, bilă de piton uscată și în duhoarea grețoasă a morții. Eram înăuntrul de atât de mult timp, încât probabil că puteam la fel de rău ca încăperea aceea. Știu că așa duhnea prietena mea Talentată, Daisy¹, la fel și celelalte, care căscau într-un colț. De câte ori una dintre ele trecea pe lângă mine, puteam să ghicesc ce plantă avea în păr.

Pași se auziră tot mai tare pe coridorul întunecos, iar prin uși a pătruns lumina roșie a mai multor felinare. În cele din urmă, Pheasant și Ducele au intrat în cameră, cu mantiile ude atârându-le pe piept. Doctorul, Sun Simiao, era în spatele lor.

¹ „Fazanul“, în lb. engleză (n. red.).

¹ „Margareta“, în lb. engleză (n. red.).

M-am retras în colț și le-am făcut loc, cum cereau de fiecare dată, deși aș fi vrut să stau lângă ei și să aud ce avea de spus doctorul.

Mai devreme, când îl cercetase pe împărat, oftase greu.

Bărbații șușoteau cu voce joasă, privindu-l pe împărat. Ducele a oftat și a suspinat, trecându-și o mână peste față. În mod surprinzător, Pheasant părea trist, deși ochii îi scânteiau.

— Prințe moștenitor, a zis doctorul, ieșind de după paravan, iar Pheasant și Ducele l-au urmat. Am făcut tot ce am putut. Dar mă tem că trebuie să vă dau o veste îngrozitoare. Cel Mai Presus de Toate nu va vedea lumina zorilor.

Mi-a tresărit inima. Am încercat să rămân nemișcată.

— Înțeleg.

Glasul lui Pheasant era liniștit și trist și am aruncat o privire spre el, pe furiș. Ochii îi luceau în lumina lumânărilor aflate în apropiere de paravan. Fața îi era mai slabă, bărbia mai distinsă ca niciodată, iar barba îi crescuse. Îmi amintesc cât de lovit de suferință fusese Pheasant anul trecut, când aflase că Împăratul Taizong se îmbolnăvise. Zile în șir stătuse lângă patul lui, cu noi, femeile, care ne tot grăbeam spre laboratorul cu plante al medicului și înapoi, aducând boluri cu leacuri. Când îl hrăneam pe suveran, lui Pheasant nu îi pasase de propria viață, gustase primul fierturile, să se asigure că nicio mână răuvoitoare nu amestecase în ele un ingredient nociv. Când vreuna dintre noi cădea de oboseală, după zile la rând fără somn, ne spunea să ne odihnim și îl veghea chiar el pe împărat. Era un fiu devotat și nu eram sigură că monarhul îl merita.

— Dacă ai nevoie de ceva, prințul meu, a spus medicul, suntem aici să te slujim.

— Vă sunt recunoscător, doctore Sun.

Pheasant a dat solemn din cap. Privirea i-a trecut peste mine. O privire zorită, dar a fost destul să îmi încălzească inima. Ne întâlniserăm tot mai des în ultima vreme, căci venise să își viziteze tatăl aproape în fiecare zi. Uneori, când celelalte Talente nu se uitau,

îmi atingea brațul sau îmi ținea mâna, iar alteori, când se ducea la el în cameră, îl urmam. Acolo, împărtășeam prețioase clipe intime, care îmi luminau ziua.

— Unchiule?

Ducele s-a înclinat ușor.

— Ne poate!

Bătrânul arăta ca de obicei, avea fața lungă și aspră și privirea trufașă. Mă întrebam cum de reușea Ducele să rămână sănătos. Era cumnatul împăratului și aveau aceeași vârstă, dar, în timp ce suveranul era pe patul de moarte, Ducele încă se ținea bine. În ultimii trei ani, fusese ajutorul apropiat al Maiestății Sale, primind porunci direct de la el și scriindu-i decretele după ce suveranul nu-și mai putuse mișca brațul. Când împăratul căzuse la pat, Ducele acționase în numele său, dând porunci slujitorilor. În clipa aceea, era cel mai puternic om din imperiu.

— Trebuie să mă pregătesc pentru ceea ce va veni, a spus Pheasant. Unchiule, aș vrea să aranjezi o întâlnire cu astrologii și să mă anunți care ar fi zilele potrivite pentru înmormântare. Cheamă-i și pe pictorii mausoleului și pe meșteșugarii care vor ridica toate cele patru statuete-animal. Vreau să le văd lucrările și să mă asigur că tot ce ține de înmormântare e în bună rânduială.

Glasul îi era puternic și liniștit, impunător și hotărât. Eram mândră de Pheasant. În ultimele luni, dăduse dovadă de o putere pe care nici el nu știa că o avea. Învățase ritualurile de venerare a Cerului și a Pământului și rânduielele judecătorești și se deprinsese cu guvernele celor șaisprezece prefecturi ale imperiului. Îi chemase pe dregători, îi atrăsese de partea lui și câștigase chiar și sprijinul Generalului, comandantul celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur, care păzeau palatul.

— Desigur, nepoate, a zis Ducele, șovăielnic, deși te-aș sfătui să nu le dai încă femeilor îngrozitoare veste.

— De ce?

Respecto voce într-atât de joasă, încât mă chinuiam să îl aud.

— Pentru că femeile sunt meschine și afurisite... Dacă vor afla ce soartă le așteaptă...

— Ce soartă?

— Niciun alt bărbat nu le va mai vedea ori atinge, firește, iar el a poruncit ca acelea care i-au născut copii să fie mutate în Curtea Yeting, pentru tot restul vieții.

Pheasant s-a încruntat.

— Înțeleg. Și femeile care nu au avut copii?

— Vor fi trimise în mănăstirile budiste de prin imperiu, unde se vor ruga pentru sufletul Împăratului Taizong. Așa e cel mai bine – e o tradiție pe care o urmează toate dinastiile.

Am înghețat. Mănăstiri budiste? Ne surghiunea! Ne obliga să devenim călugărițe budiste, să ne rupem de lume și să ne lepădăm de bucurii și dorințe, să avem doar trecut, nu și viitor. Dacă o să fim exilate acolo, risipite prin colțurile îndepărtate ale imperiului, nu vom mai auzi decât sunetul nefericirii, nu vom simți decât mâhnire, nu vom vedea decât moarte. Viețile noastre vor lua sfârșit.

M-a trecut un fior. Moartea împăratului va fi ștreangul meu.

— Mănăstiri budiste?

Pheasant părea uluit.

— Nu vorbești serios!

— Ba da, este îndatorirea lor. Împăratul nostru cel milostiv, fie-i numele lăudat, mi-a spus despre această tradiție cu ceva vreme în urmă. Voia i se va face când va veni vremea.

— Dar sunt atât de multe femei... sute. Vrea ca toate să își petreacă restul vieții în mănăstiri, rugându-se?

Simțeam și privirea lui Pheasant, și pe cea a Ducelui. Mi-am ferit ochii și mi-am făcut de lucru cu un maldăr de haine de care mă ocupasem mai devreme. Printre ele am dat de hainele de gală ale lui Pheasant, cele pentru încoronare, la care brodasem multe

noți, în timp ce îl îngrijeam pe împărat. Îmi pusesem sufletul și dragostea în fiecare cusătură, închipuindu-mi cât de minunat va arăta Pheasant când se va așeza pe tron. Cu mâinile tremurându-mi, am strâns mătasea cu putere.

Ducele a ridicat vocea:

— Pe vremuri, aceste femei erau îngropate de vii în mausoleul monarhului.

Pheasant a păstrat tăcerea o clipă, apoi a zis:

— Mă bucur că asta se întâmpla doar pe vremuri! Totuși, să fie exilate la mănăstiri îmi pare o tradiție învechită. Nu voi fi de acord cu asta.

Vocea lui hotărâtă m-a liniștit. Desigur că Pheasant nu va permite să am o soartă atât de îngrozitoare!

— Trebuie, nepoate, a zis Ducele tăios. Ca viitor împărat, ai datoria să îndeplinești dorințele tatălui tău și să duci tradiția mai departe.

Nu mi-a plăcut deloc cum vorbea Ducele. Părea prea autoritar, de parcă el ar fi fost împăratul. Poate că așa se și credea. Se obișnuise cu puterea pe care o dobândise în ultimii ani.

— Unchiule!

Pheasant părea calm.

— Ca viitor împărat, cred că am dreptul să trec peste unele rânduieli.

Ducele a tras adânc aer în piept, de parcă nu-i venea să creadă că Pheasant îl sfida fățiș.

— Nepoate!

Nu era prima dată când Pheasant și Ducele nu gândeau la fel. Seara trecută îi auzisem certându-se în legătură cu cine ar trebui să îndeplinească ritualul de înmormântare pentru fostul conducător, când o să vină vremea. Ducele stăruise să fie aleși preoții taoiști, pasămite pentru că asta își dorise Împăratul Taizong, în timp ce Pheasant îi voia pe călugării budiști.

— O să încuviințez doar dacă ele vor, cu adevărat, să trăiască în mănăstiri, unchiule. Altfel, aș dori ca femeile tatălui meu să își petreacă restul vieții cu familiile lor. Au trăit destul timp departe de ele, a zis Pheasant.

Ar fi fost minunat așa. Și ar fi reprezentat o dovadă de mărinimie. Doamnele ar fi fost încântate. Unele dintre ele se prea poate să fi fost despărțite de familia de mai bine de douăzeci de ani. Cât despre mine, oricum nu aveam un cămin. Tata, un guvernator bogat, care crezuse că aveam să stăpânesc și să aduc glorie familiei, murise apărându-mă. După moartea lui, am pierdut averea imensă a familiei, casa strămoșească și chiar pe surorile mele. Acum, mama, verișoară a fostei împărătese, era săracă și fără de casă, o călugăriță trăind într-o mănăstire budistă în ruine, departe de palat.

Oare Ducele o să mă trimită la aceeași mănăstire în care trăia mama? Dar mi-am dat seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Ducele voia ca noi să murim în singurătate, nu să ne revedem familiile. Cu siguranță că ne va trimite la mănăstiri aflate departe de Chang'an, dacă i se va face pe voie.

— Să trăiască alături de familiile lor? Și să fie văzute și atinse de oameni de rând? Ar fi cel mai neobișnuit și mai rușinos lucru! Tatăl tău nu ar încuviința una ca asta. Niciun dregător nu va încuviința una ca asta!

— Dacă dorești, unchiule, vom vorbi și cu Secretarul despre tot.

Secretarul Fang, știam, era de partea lui Pheasant și avea să-i ia apărarea în fața Ducelui.

— Vino! Ne așteaptă afară.

Pheasant mi-a făcut cu mâna și s-a îndreptat spre ușa dormitorului. Ducele l-a urmat fără tragere de inimă. Am pus haina jos, m-am dus la ușă și am aruncat, pe furiș, o privire afară. Pe coridorul întunecat aștepta un grup de dregători. Ploaia șiroaia de pe mantiiile lor lungi, iar fețele parcă le erau pictate cu roșu, de la lumina felinarelor atârinate de streșini. Secretarul Fang vorbea cu Sun Simiao.

Și-a îndreptat spatele când l-a zărit pe Pheasant apropiindu-se. Iar când acesta i s-a adresat, s-a uitat spre dormitor și a dat aprobator din cap. Ducele și-a ridicat mâinile în aer.

Daisy a venit lângă mine.

— Ce se întâmplă?

— Nu sunt sigură, am zis, ezitând să îi spun prea multe. Ducele vrea să ne trimită la mănăstiri.

Daisy a făcut ochii mari.

— De ce?

Un val de voci s-a făcut auzit când celelalte Talentate s-au adunat în jurul meu.

— Va trebui să devenim călugărițe?

— Prințul nostru a poruncit asta?

Și-au îngropat fețele în mâini, suspinând.

Oh, femeile! Ce altceva puteam face, dacă nu să suspinăm, când soarta noastră era în mâinile altora? Dar eu, una, nu aveam de gând să plâng. Niciodată.

— Prințul moștenitor nu ne va exila.

Pheasant încă vorbea cu Ducele și cu Secretarul. Ducele își flutura tulburat mâinile, clătînând din cap. Pheasant și-a ridicat mâinile și s-a îndreptat spre intrarea în curte. Ducele părea nemulțumit. A deschis gura din nou și s-a întors spre intrare, unde se contura o siluetă, lângă poartă. Ducele a încremenit.

Chiar dacă era prea întuneric să pot vedea ochii bărbatului și semnul din naștere de pe fața lui, felul în care își ținea sabia nu putea fi confundat. Bărbatul de lângă poartă era Generalul.

Cu mult timp în urmă fusese numit la comanda celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur și a întregii cavalerii din imperiu. Fusese slujitorul credincios al împăratului, iar, după moartea acestuia, avea să-l slujească pe prințul moștenitor.

Pheasant l-a salutat pe General. Secretarul l-a urmat, iar împreună s-au îndreptat spre capătul coridorului, unde și-au apropiat

capetele și au vorbit încet, cu ploaia căzându-le pe umeri. Ducele Respecta înțepenit, iar slujitorii li s-au alăturat lui Pheasant și Secretarului.

Ducele a rămas singur sub streșină, iar lumina felinarului îi arunca o umbră lungă. Pentru prima dată de când se îmbolnăvisese suveranul, vedeam cum își pierdea din putere Ducele, care fusese sfetnicul monarhului timp de mai bine de trei ani.

Așa era cel mai bine. Cum Împăratul Taizong era pe moarte, și Ducele trebuia să plece. Niciodată nu îl plăcusem. Era crud, la fel ca împăratul, dar și fățarnic – și tânjea după putere.

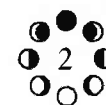
Îmi făcea plăcere planul omenos al lui Pheasant pentru concubinele tatălui său. Lumea avea să se bucure grozav când o să îl anunțe. Dar eu? Nu aveam o casă unde să mă întorc. Deoarece venisem la palat când aveam treisprezece ani, trăiam aici de aproape unsprezece. Palatul era casa mea acum. M-am dus lângă patul Împăratului. Arăta la fel: gura căscată, privirea pironită în tavan. Din gât i-a ieșit un sunet, pe jumătate gâlgâit, pe jumătate geamăt, de parcă se chinuia să răsuflă, apoi a încetat. Murise? Mi s-a oprit inima-n loc. Apoi, pieptul i s-a ridicat din nou.

Ducele s-a ivit de cealaltă parte a patului.

— Fiu nerecunoscător, nerecunoscător, nerecunoscător!

A strâns din dinți și a înjurat, nasul lui coroiat lucind în lumina lumânării, ca o lamă ascuțită. În privirea lui deslușeam cruzimea și ceva în plus, ca și cum ar fi avut un plan bine ticluit. Ceva ascuns și tulburător. M-a zărit urmărindu-l și mi-a aruncat o privire rece. Am plecat capul. Când am îndrăznit să ridic din nou privirea, dispăruse.

Un val fierbinte de neliniște mi-a străbătut trupul. Ducele nu se cuvenea să fie nesocotit. Trebuia să-i dau de veste lui Pheasant. Încă nu era încoronat și trebuia să se poarte cu băgare de seamă, căci moartea tatălui său putea crea un vid de putere, iar, dacă nu era prevăzător, golul acela se putea întinde, treptele scării rangurilor se puteau rupe și întreaga scară se putea prăbuși.

Era miezul nopții. Camera se întunecase, singura lumină răspândindu-se de la cele două lumânări de lângă patul Împăratului Taizong. În preajma mea, celelalte Talentate moșăiau într-un colț, dar mie nu-mi era somn. Câțiva medici veniseră să îl vadă din nou pe preaputernicul nostru stăpân.

M-am folosit de prilej și m-am strecurat până la ușă, să mă uit pe geam. Curtea era și ea întunecată și nu părea să fie nimeni acolo. De cealaltă parte a coridorului l-am văzut pe Secretar. Stătea de vorbă cu câțiva dregători, sub felinare. Ducele și Generalul nu erau prin preajmă, iar Pheasant se îndrepta spre camera lui.

M-am dus încet spre Talentatele din colț și am scuturat-o pe Daisy de umăr.

— Daisy, trezește-te! i-am șoptit, cu ochii la doctorii din jurul patului. Fii atentă la doctori și dă-mi de veste dacă se întâmplă ceva!

A încuviințat cu o mișcare din cap și a căscat.

Am luat haina la care brodam și m-am repezit pe coridor. În apropierea porților s-au ivit câțiva eunuci. Și-au șters fețele ude și s-au întors spre mine, așteptând parcă vestea morții împăratului.